వాళ్ళు ఈమెలా అంత హాయిగా మాట్లాడగలరా? అనుకున్నాడు. పెద్ద వాళ్ళిద్దరూ మానులయ్యారు. కనీసం మొక్కలాంటి జానకి నయినా వంచాలి.

ఎస్... జానకి చదువుకుంటానంది. ఏది ఏమైనా చెల్లిని చదివించాలి. ఓ క్రమపద్ధతిలో ఆలోచించి ప్రభాకర్ ఈ నిర్ణయాని కొచ్చాడు. ఆవేళ సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే జానకిని పిలిచాడు.

"జానకీ ! చదువుకుంటానని అప్పుడు అన్నావు కదా. అనడం ఏవిటి ఏడ్చావు కూడా. చదువుకుంటావా... నిన్ను వెంటనే స్కూల్‌కి పంపిస్తాను."

జానకి జవాబు కోసం అతను ఊపిరి బిగపట్టి చూస్తున్నాడు. ఆమె జవాబుపై ఆమె భవిష్యత్తే కాదు - ప్రభాకర్ ఆలోచనా ధోరణి కూడా ఆధారపడి ఉంది. ఆమె జవాబు అతని ఆలోచనా ధోరణిని తీవ్రంగా ప్రభావితం చెయ్యబోతోంది.

అందుకే అంత టెన్షన్‌గా అడిగా డతను.

జానకి అన్న వంక తలెత్తి చూసి ఓసారి ఆవులించి, తల గోక్కుంటూ వెకిలిగా నవ్వింది.

"ఒద్దులేరా అన్నయ్యా. ఇప్పుడు మళ్ళీ చదువు, పుస్తకాలు అంటే... బోర్ బాబూ..."

మరోసారి ప్రభాకర్ మనసు విరిగిపోయింది. మరోసారి అతనికి స్త్రీ జాతిపై కసి ఉవ్వెత్తున లేచింది. మరోసారి ప్రభాకర్ మస్తిష్కం మొద్దుబారిపోయింది.

సిగ్గుతోనూ, అవమానంతోనూ అతను తలెత్తి చూశాడు.

తల్లి, అరుణ, ప్రసూన అతన్ని చూసి వెకిలిగా నవ్వుతున్నారు. హేళనగా చూస్తున్నారు. అతనికీ తల తీసేసుకోవాలన్నంత బాధ వేసింది.

బయట కొచ్చేశాడు.

ఏవిటీ ఆడవాళ్ళు... ఎలా వీళ్ళను సంస్కరించడం... తరతరాలుగా ప్రతి ఇంట్లో ప్రతి తల్లి నేర్పే ఈ అసహ్యమైన నత్తగుల్లల జీవితాలు ఇలా సాగవలసిందేనా... వీళ్ళు ఇలా ఉంటే మరి సుజాత లాంటి వాళ్ళు కూడా ఉన్నారు కదా... ఓ ఆకృతి, ఓ పద్ధతి లేని అష్టావక్రపు సమాజంలో ఇంత వైరుధ్యం ఎందుకుంది... ఎలా ఉంది?

సైకిల్ తీసుకోకుండా పిచ్చిగా ఆలోచిస్తూ పోతున్నా డతను.

దూరంగా ఎవర్నో చూసి హఠాత్తుగా నిలబడిపోయాడు.

సాయంత్రం అయిదు గంటలు కావస్తోంది... స్కూల్స్ అన్నీ విడిచిపెట్టారు.

పాపతో సుజాత... ఇద్దరూ చెట్టాపట్టా లేసుకొని స్కూలు నుంచి వస్తున్నారు. స్కూల్ బాగ్, టిఫెన్ కారేజ్, వాటర్ బాగ్ సుజాత పట్టుకుంది. పాప ఆమెకు ఆ రోజు విశేషాలు ఆపకుండా చెప్తోంది.

ఎంతో ఆసక్తిగా వింటోంది సుజాత.

ఆ దృశ్యం ఎంతో చక్కగా గోచరించింది ప్రభాకర్‌కు.

"అంకుల్." అరిచింది పాప... ప్రభాకర్‌ను చూసి.

సుజాత తలెత్తి చూసి చిన్నగా పలకరింపుగా నవ్వింది.

ప్రభాకర్ కూడా నవ్వాడు.

ఆమె విజయం, అతని పరాజయం అతనికి స్పష్టంగా తెలుస్తున్నాయి.

దగ్గరకు రాగానే అన్నా డతను పాపతో.

"ఏమ్మా... స్కూల్‌కి బాగా వెళుతున్నావా?"

"ఓ... అంకుల్ ! నాకు... మరేమో... ఇంగ్లీషులో ఫస్ట్ మార్క్సు వచ్చాయ్ అంకుల్."

"అలాగా... కంగ్రాట్స్ బేబీ."

"థాంక్యూ అంకుల్."

సుజాత పాప నెత్తిమీద అభిమానంగా మొట్టింది.

"ఇప్పుడు చూడండి. చక్కగా చిలకపలుకులు పలుకుతోంది. దీన్ని నెల రోజులు రోజూ స్కూలుకు ఈడ్చుకుపోతే గాని అలవాటు కాలేదు. ఇదిగో... ఈ గాటు... ఓసారి గట్టిగా కొరికింది కూడా..."

కుడిచేతి బొటనవేలి దగ్గర చిన్న గాటు గుర్తు.

అభిమానంగా నవ్వి అన్నాడు ప్రభాకర్...

"పాప వాళ్ళ అమ్మా నాన్నల్లాగే మీరు వదిలేయకుండా నయనో భయానో బలవంతంగా స్కూల్లో చేర్పబట్టే..."

గబుక్కున ఆపేశాడు... బుర్రలో ఏదో స్ఫురించింది... తన పరాజయానికి, తన తోబుట్టువుల అజ్ఞానానికి కారణం స్పష్టమైంది. గబుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

"మిస్టర్ ప్రభాకర్... హలో..." అరిచింది సుజాత.

వేగంగా పరిగెడుతూ దూరంగా అన్నాడు గట్టిగా "థాంక్స్ సుజాతా..."

రొప్పుతూ ఇంట్లోకి వెళ్ళి గట్టిగా పిలిచాడు "జానకీ !"

జానకే కాదు- అంతా ఆశ్చర్యంగా చూశా రతని వంక. ప్రభాకర్ అంత గట్టిగా అరవటం అదే తొలిసారి.

"నువ్వు రేపట్నుంచి స్కూల్‌కి వెళుతున్నావ్. అంతే... వెళ్ళనంటే బలవంతంగానైనా తీసుకెళతాను. నా మాటకు తిరుగులేదు."

ఆగి అలుపు తీర్చుకొని ఆనందంగా, నిదానంగా అనుకున్నాడు - "థాంక్స్ సుజాతా... థాంక్స్ బేబీ..."

*

అధికారం

ఉపద్రష్టసాయి

మేనేజరు గది తలుపు తెరుచుకుని బయట పడ్డ బ్రహ్మానందం మొహం పాలిపోయింది. నీరసంగా నడుస్తూ తన సీటు దగ్గరి కొచ్చి కూర్చున్నాడు. గట్టిగా ప్యూన్‌ని కేక వేసి రెండు గ్లాసులు మంచి నీళ్ళు అర్జెంటుగా తెమ్మన్నాడు. తనలో తనే మాట్లాడుకుంటున్నాడు. ఈ తతంగాన్ని గమనిస్తున్న సహ గుమాస్తాలు ఒకళ్ళ మొహాలు ఒకళ్ళు చూసుకుని మెల్లగా బ్రహ్మానందం దగ్గరికి చేరి పరామర్శిస్తున్నట్లుగా - "అసలు విషయమేమిటి?" అని అడిగారు.

బ్రహ్మానందం మాట్లాడ లేదు.

"చెప్పరా అసలేం జరిగింది, ట్రాన్స్ఫర్ చేస్తానన్నాడా?" అడిగాడు గిరీశం.

"ఛ...ఛ" అన్నాడు బ్రహ్మానందం.

"మరి...డిస్మిస్ చేస్తానన్నాడా." అడిగాడు మళ్ళీ గిరీశం.

"ఒరేయ్ ! ను వ్వూరుకోవ్వా.....నేనేం తప్పు చేశానని నన్ను ట్రాన్స్‌ఫర్...డిస్మిస్ చేస్తాడు...." కోపంగా అన్నాడు

"మర లా జిడ్డు మొహం వేశా వెందుకూ...." అడిగాడు వీరేశలింగం.

"మరి వెయ్యక ఏం చెయ్యమురా.....నన్నానుల్లారా! పదహారేళ్ళ సర్వీసులో ఏ బాసూ న న్నిలా చులకనగా చూడలేదురా. ఆయ నింట్లో గాసయి పోతే నేను ఫోను చెయ్యాలా? అప్పనంగా ఇంట్లో ఫోనుందిగా చెయ్యకూడదూ. ఆయన పెళ్ళాం కారెక్కి ఊరు తిరిగితే ఈయ నింటికి నేను టాక్సీ తీసికెళ్ళి ఎక్కించుకు రావాలా? ఏం గేటు బయటికి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కకూడదూ-అహ....నాకు తెలియక అడుగుతాను....ఈయన మేనేజరుగా వచ్చిం తర్వాత కంపెనీ కారును మన మెవరైనా కళ్ళారా చూశామా.....చెప్పండి. చెప్తే సిగ్గు చేటు. ఈయన్ను కంపెనీలో డ్రాప్ చేసి కారు ఇంటికి వెళ్తుంది....అమ్మగారి తిరుగుళ్ళకు. ఛ...ఛ..మనకు లేదుట్రా స్టేటస్! మొన్న...మొన్న...ఏం చేశాడో తెలుసా....అక్బర్ కాలం నాటి తోలు సంచీ ఒకటి తెచ్చి....ఇది చినిగి పోయింది...శుభ్రంగా కుట్టించి పాలిష్ చేయించి పట్రా" అన్నాడు" ఆవేశంగా బ్రహ్మానందం.

అందరూ అతని కేసి జాలిగా చూస్తూ

"ఫీలవ్వకురా....బాసన్నాక కొస్త ఇలాంటి పనులు చేస్తే మంచిదే కదురా....రేపు ప్రమోషన్ గట్రా వస్తుంది...అడ్జెస్టవ్వు..." అన్నారు సహ గుమాస్తాలు.

"అయ్యాను.....ఇన్నాళ్ళు. కానీ....ఆ అడిగేదేమిటో అధికారంగా, నేను ఆయనింటి నౌకరులా అడుగుతాడు. సర్వీసుకు విలువ లేదూ...ఛ...ఛ అసలు ఇప్పుడు నా కెందుకు కోపం వచ్చిందో తెలుసా, ఆయన గారి ముద్దుల కొడుకు ఫారిన్ అండర్‌వేర్ జిప్పు వూడిపోయిందట. మరో ఫారిన్ జిప్పు కుట్టించి పట్రావాల్ట. చెప్పండ్రా...ఇది సహిస్తారా?" ఆవేశంగా అన్నాడు బ్రహ్మానందం.

అందరూ మరోసారి మొహాలు చూసుకుని "టూమచ్" అన్నారు.

"మేము కూడా సహించాం గానీ సీలా కామరా బ్రహ్మాం రేపు ఆయన భార్య చీరలు కూడా ఇస్త్రీ చేసి పట్రమ్మంటాడు....జాగ్రత్త" అన్నారు.

బ్రహ్మానందం కోపం అంత బాస్ తనను అలాంటి పనులు చెయ్య మన్నందుకు కాదు. తను ఆయన పి.ఏ. అంటే పర్సనల్ అసిస్టెంటు. అంతే కానీ పర్సనల్ అటెండరు కాదు. అలాంటప్పుడు తనను ప్యూనులా ట్రీట్ చేస్తూ చవక బారు

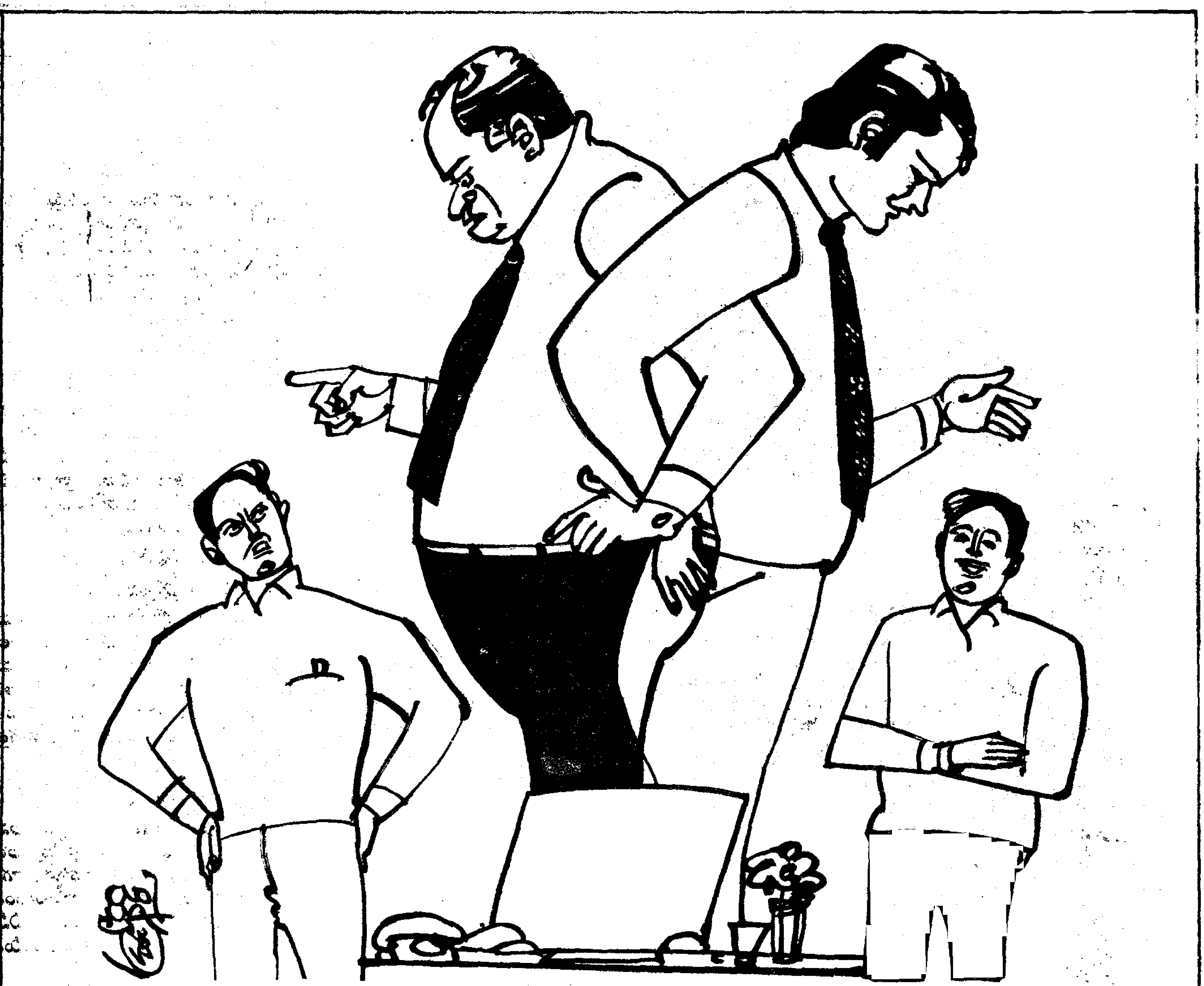

పనులకు అజమాయిషీ చేస్తూ పురమాయించడం తనకు నచ్చలేదు.

"మేనేజరుకు హోదా ఎంత అవసరం అని అతను అనుకుంటున్నాడో అలాగే గుమాస్తాలకూ, పి.ఏ.లకు కూడా హోదా వుందని తెలుసుకో వద్దూ..." అనుకున్నాడు బ్రహ్మానందం.

మరో ఏడాది తిరిగింది.

మేనేజరు ట్రాన్స్‌ఫరయ్యాడు.

పీడ విరగడైందనుకుని సహ గుమాస్తాలకు ఒక పార్టీ ఇచ్చాడు బ్రహ్మానందం.

కొత్త మేనేజరు జాయినయ్యాడు.

పాత మేనేజరుకీ, కొత్త మేనేజరుకీ పోలికలే లేవు. అతి నెమ్మదస్తుడు. అవసరమయితేనే ప్యూన్‌లను పిలుస్తాడు. అజమాయిషీ చెయ్యడు. ఆఫీసు కారు ఇంటికి తిప్పడు. ఇంటి పనులు ఆఫీసుకు పట్టుకు రాడు. ఇంట్లో ఉండే టూరుకు వెళ్తున్నానని చెప్పడు. ఇలా చాలా నిజాయితీగా ప్రవర్తించే వాడు ఆయన.

బ్రహ్మానందం ఆరోగ్యం బాగా అభివృద్ధి చెందింది. మొహం కళకళ లాడేది. మళ్ళీ తనో చిన్న కుర్రాడిలా మారుతున్నాడు.

ఒక రోజు మేనేజరు బ్రహ్మానందాన్ని పిలిచి-

"మిస్టర్ బ్రహ్మం...నేను గంట పర్మిషన్‌లో పోతున్నాను. మా ఇంట్లో గ్యాస్ చెడి పోయింది. వాళ్ళతో మాట్లాడి రావాలి. కాస్త హెడ్డాఫీసు ఫోన్లు వస్తే నేను పర్మిషన్‌లో వెళ్ళానని చెప్పండి..." అన్నాడు. క్షణం తటపటాయించి.

"సార్! ఈమాత్రానికి మీరు వెళ్ళాలా చెప్పండి. మీరు ఏమను కోక పోతే నేను వెళ్ళొస్తాను సార్." అన్నాడు బ్రహ్మానందం.

"నో!నో! ఇది నా పర్సనల్ వర్క్...దీన్ని మీరు చెయ్యడం బాగుండదు" అన్నాడు మేనేజరు.

అయినా ఆయన మంచితనం బ్రహ్మానందాన్ని ఊరుకో నివ్వలేదు.

"ఫరవాలేదు సార్! ఇప్పుడు మీరు బాసు...నేను గుమాస్తాకాము సార్. మనిషికి మనిషి చేసే సాయం. మీరు పురమాయించ లేదు. అయినా నేను చేస్తాను. మీ టైం...విలువైనది. ఈ గంట కంపెనీకి ఉపయోగిస్తే అవి మీరే చెయ్యగలరు. నేను గ్యాస్ కంపెనీకి వెళ్తాను సార్" అన్నాడు.

అలాగే అప్పుడప్పుడూ కొత్త మేనేజరు తనకు తానుగా ఏ పనైనా చెయ్యాలను కున్నప్పుడు. బ్రహ్మానందం తను చేస్తానని ముందుకు వచ్చేవాడు.

పాత మేనేజరు ఏ పనులు చెప్తే విసుక్కుని కోప్పడేవాడో, ఆ పనులనే కొత్త మేనేజరు చెప్పక పోయినా తనే కల్పించుకుని చేసేవాడు.

ఈ తతంగాన్ని పరిశీలించిన సహ గుమాస్తాలు బ్రహ్మానందాన్ని నిలదీశారు.

"ఆ మేనేజరు అడిగినప్పుడు విసుక్కున్నావ్. ఈ మేనేజరంటే పడి చస్తున్నావ్ ఏమిట్రా కారణం" అని.

"ఉందిరా! కారణం. ఆయన అధికారాన్ని గుప్పిట్లో పెట్టుకుని అజమాయిషీ చేసేవాడు. తన చేతిలో పవరుంది కనుక ఏమైనా చెయ్యొచ్చు అని తన క్రింది స్టాఫ్‌ను నీచంగా చూసేవాడు. కానీ ఈ మేనేజరు. తన అధికారాన్ని నా పక్ష ఎప్పుడూ ప్రదర్శించ లేదు. మనిషిని మనిషిగా ఉద్యోగంలో స్థాయిని బట్టి చిన్న చూపు చూడకుండా మానవత్వంతో ప్రవర్తించాడు. తన సొంత పనులు తనే చేసుకుందా మను కున్నాడు. కానీ మేనేజరు స్థానంలో ఉన్న ఆయన కాలం విలువైంది. ఆ విలువైన కాలాన్ని చిన్న పనులకు వృథా చేయడం ఎందుకని నేను చెయ్యడానికి ముందుకు వచ్చాను.

"మేనేజరు ఎవరైనా ఒక్కరే.

"కానీ పనులు పురమాయించడంలో అధికారం కన్నా...అభిమానం మనిషిని ఆకట్టుకుంటుంది. రాతిగుండె మనిషి కూడా అభిమానానికి దాసోహం అంటాడు. అలాగే నేనూ" అన్నాడు బ్రహ్మానందం.

అందరూ ఆశ్చర్యంగా నిలబడిపోయారు. ☆